

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

Nr. 30 (5569)

Otrdien, 1987. gada 10. martā

Maksā 3 kap.

Ziemošana — eksāmens lopkopjiem

Trīs saskaitāmie un piena kilogrami

Jā, neviens nebija paredzējis, ka šī ziema būs tik auksta un sniegota. Pieraduši pie siltajiem un nepastāvīgajiem Baltijas apstākļiem, nepiedodamā kārtā, izrādās, bijām pieraduši arī daudz ko svarīgu darīt tikai pa roku galam. Un ziema (būtībā pavisam parasta un normāla ziema) vienīgi saasināja tās šķautnes, kur sadūrās gan mūsu pašu neizdarības, gan nolaidība, gan vieglorātība.

Šīs ziemas likločus piena ražošanā mūsu rajona kolhozos un padomju saimniecībās lieliski atklāj rajona agrorūpnieciskās apvienības savāktie pārskati. Lūk, neliels ieskaits! Janvāra pirmajā dekādē sešpadsmit saimniecības sula mazāk nekā tajā pat laikā iepriekšējā gadā. Vislielākais mīnuss kolhozam «Nākotne». Kritiska situācija izveidojās janvāra otrajā dekādē, kad vienīgi Raiņa kolhozā spēja saglabāt «plusu».

Bet tagad pievērsīsimies tikai kolhozam «Nākotne». Janvāra otrajā dekādē saimniecībā no vienas govīs sula 7,4 kilogramus piena diennaktī, kas bija par 2,6 kilogramiem mazāk nekā attiecīgajā periodā 1986. gadā. Janvāra beigās mīnuss sarakā par veselu kilogramu. Izslaukumi strauji auga arī turpmākajās nedēļās. Februāra beigās kolhozā sula jau 9,8 kilogramus piena diennaktī, kas bija par 0,1 kilogramu vairāk nekā pērnā gada februāra nogalē. Bet, lūk, vēl viens fakts! Kirova, M. Gorkija kolhozos un kolhozā «Dūbna» izslaukumi joprojām ir attiecīgi par 1,8 līdz 1,5 kilogramiem zemāki nekā pagājušajā gadā.

Lai pārliecinātos, ka izdevies nostabilizēt izslaukumus, ierados kolhozā «Nākotne». Sniegt situācijas analīzi lūdzu saimniecības priekšsēdētāju Rihardu Borovski.

— Ne jau sals bija zemo izslaukumu vainnieks. Arī tagad, kad izslaukumi ir strauji auguši, nevienu nevaram lielīt par kādiem sevišķiem panākumiem. Gluži vienkārši sagadījās tā, ka ziemas vidus sakrita ar govju cietstāvēšanas laiku. Nu gan fermās jūtams pavasara tuvums, masveidā sākusies govju atnešanās. Un ir pilnīgi likumsakarīgi, ka izslaukumi aug ar katru dienu.

Tāds isumā bija priekšsēdētāja Riharda Borovska izskaidrojums šīs ziemas sarežģījumiem. Kolhozā ir vairāk nekā pieci ar pusi simti govju, kuras izvietotas sešās fermās. Lipuškā, Znotiņū, Kauparnieku novietnēs tagad

slauc no katras brūnājas («Nākotnē» ir tikai Latvijas brūnās šķirnes govīs) vairāk nekā desmit kilogramus piena diennaktī. Veronikai Kivlenieci, Teklai Upeniecei, Marijai Ondzulei, Janīnai Rubenei un Toinai Briškai pagaidām ir labākie rezultāti. Taču tas nebūt nenozīmē, ka pārējās slaucējas turētos tikai nedaudz zemākā līmenī vai vismaz censtos no grupas iegūt vairāk piena. Priekšsēdētājs stāsta un ar skaitļiem pierāda, ka vienā un tajā pat novietnē kāda govju mehanizētās slaušanas operatore var gadā izslaukt piecus tūkstošus kilogramu piena, toties cita netiek līdz triju tūkstošu robežai. Skaidrs, ka tādā gadījumā nav vainojama ne barība, ne lopu turēšanas apstākļi, bet gan tikai un vienīgi pats lopkopis. Tādai slaucējai pašai nav īstas skaidrības, kura govīs atnesīsies pēc mēneša, kural cietstāvēšanas laiks apbrīnojamā kārtā ievēlīs jau piecus mēnešus.

Kā ar barību? Siena gan varšarā iekrāja par sešdesmit tonnām mazāk nekā iepriekšējā gadā, toties skābsiena un lopbarības biešu sagādāja vairāk. Saimniecības speciālisti uzskata, ka krājumi bijuši pilnīgi pietiekami — 7,9 barības vienības uz katru gotiņu. Vairāk arī pietiekami, taču kvalitāte gan derēja labāka. Protams, arī šajā ziņā ne jau viss ar vienu joni izmaināms. Kolhozā, piemēram, lielākā daļa siena tiek iegūta no dabīgajām pļavām Feimankas krastos. Tas nozīmē, ka augu botāniskais sastāvs nav nekāds izcilais. Ja nopļautā masa vēl lietū pamērcēta un saulē pabalināta, vai govīs tādu sienu ēdis?

— Soziem visi panākumi vai trūkumi bija lielākoties atkarīgi no cilvēkiem un viņu attieksmes pret pienākumiem. Vai fermā sala laikā visas durvis un logu šķirbas aiztāsītas? Vai bites kārtīgi nomazgātas liek govīm silē? Vairāk sasalušas un netīrītas kaut kur aizdūvē sagāztas... Sādos apstākļos nenāk par ļaunu arī lielāka uzmanība un stingrība no zootehniskā dienesta speciālistiem.

Patīkami vai nē, bet priekšsēdētājam jāatzīst arī tas, ka pagājušajā gadā pienācīgi nebija strādāts. No galvenā zootehnikā un ciltsliešu zootehnikā redzesloka bija izslīdējusi ganāmpulka atražošana. Decembrī un janvārī atnesās par septiņdesmit govīm mazāk nekā tajā pašā laikā pirms gada. Septembrī un oktobrī likvi-

ATTELA:

Ilgus gadus K. — mūsu fermā par slaucēju strādā Veronika Kivleniece. Viņas aprūpēšanā ir trīsdesmit divas govīs. Kad Veronikai jautā par panākumiem, viņa plašās sarunās neielaižas. Atbilde viena — jāstrādā.

J. SILICKA foto

dēja vairāk nekā piecdesmit ar leikozī slimu govju. Vēl tagad nav sasniegts vajadzīgais govju ganāmpulka lielums, tāpēc saimniecība no rajona iedzīvotājiem iepērk grūsnas teles.

Zems ir arī pašu saimniecībā izaudzēto telišu atnešanās procenti. Un te jāvaicā — vai atkal viena no galvenajām vainām nav meklējama nepietiekami kvalitatīvajā barībā? Ja mazs un kuss teliņš netiks mīļi aprūpēts un labi pabarots, kārtīgu piena govju no tāda ne ar kādu gudrību vairs neiztaisīs.

Janvārī kolhozs «Nākotne» valstij palika parādā 48 tonnas piena. Vēl pēc mēneša šis skaītis jau pieauga līdz 64 tonnām. Parāds jālikvidē. Jo ātrāk, jo labāk. Un pareizi dara priekšsēdētājs, kad liek visu speciālistu prātus kopā un rēķina, līdz kuram laikam to varēs izdarīt.

Piena lopkopības attīstībā gluži kā matemātikā ir svarīgi vairāki saskaitāmie. Vai ir pietiekami labas kvalitātes barības, vai govju barošana un kopšana ir uzticēta godīgiem un centīgiem cilvēkiem, vai nepieciešamajā līmenī kolhozs ir ciltsdarbs. Trīs svarīgi saskaitāmie. «Nākotnē», šķiet, sapratuši, ka vajag pavisam nopietni ķerties pie šo saskaitāmo kāpināšanas. Jo kā citādi lai tiek pie piena kilogramiem? Sogad saimniecībā jāizslauc 3750 kilogramus piena no govīs.

L. STRODE

Ari mūsu devums

Mēs, Salas astoņgadīgās skolas skolēni, nesen aizvadīto Latvijas LKJS XXIII kongresu sagaidījām ar labiem darbiem. Skolā bija izsludināta makulatūras vākšanas nedēļa.

Katrs skolēns apņēmās savākt desmit kilogramus makulatūras. Aktīvi šajā darbā iesaistījās visi audzēkņi. Mūsu skola ir mazkomplekta, taču veikums bija krietns — 700 kilogrami makulatūras. Katrs skolēns vidēji savāca 13 kilogramus.

Tāds ir mūsu nelielais devums piecgadei. Mēs labi zinām, cik nepieciešams valstij ir papīrs. Mēs zinām arī to, ka no mūsu savāktajiem 700 kilogramiem pēc pārstrādes varēs iegūt 525 kilogramus jauna kvalitatīva papīra un izgatavot 17 tūkstošus 500 burtnīcu. Vēl vairāk — tas pasargās no bojā ejas divpadsmit lielus kokus. L. ELSTE, Salas astoņgadīgās skolas I. Sudmaļa pionieru vienības padomes priekšsēdētāja

Uz startu, vadītāji!

Pieredze rāda, ka darba kolektīvos, kur vadītāji, partijas, arod biedrību, komjaunatnes atbildīgi darbinieki un fizkolektīvu priekšsēdētāji rūpējas par strādājošo brīvā laika organizēšanu, nostiprinās darba disciplīna, samazinās saslimstība. Fiziskās kultūras attīstības jautājumu risināšana tikai darba kabinetos vien nerada visus nepieciešamos priekšnoteikumus veselīga dzīvesveida propagandai.

BSB «Vārpa» rajona padomes prezidijs pieņēma lēmumu katru gadu rīkot rajona vadošo darbinieku spartakiādi. Turpmāk šis sacensības iekļaus rajona sporta spēļu programmā.

Vadošo darbinieku spartakiādes svinīgā atklāšana notiks 15. martā plkst. 10.00 rajona kultūras namā.

Komandas sastāvā 5 cilvēki:

kolektīva vadītājs, partijas un komjaunatnes pirmorganizāciju sekretāri, arodkomitejas un fizkolektīvu priekšsēdētāji.

Jāsacenšas sešos sporta veidos: šaušanā, slēpošanā, dambretē, novusā, stafetē un basketbolā soda metienu izpildīšanā. Katrs dalībnieks startē vienā no sacensību veidiem un stafetē.

Komandu ieskaitē vērtēs četrus labākos rezultātus individuālajos sporta veidos un stafetē.

Uzvarētāji saņems diplomus un medaļas, bet spēcīgākā komanda — ceļojošo kausu.

Vadošo darbinieku spartakiādes orgkomiteja izsaka pārliecību, ka darba kolektīvu vadošie darbinieki būs atsaucīgi un ar savu paraugu veicinās fiziskās kultūras un sporta tālāku attīstību savos darba kolektīvos un rajonā.

Līvānu aptiekas kolektīvs savā zonā regulāri tiek atzīts par labāko, tam pastāvīgā glabāšanā nodots sociālistiskās sacensības uzvarētāja vimpelis.

Kolektīvu vada Elza Kalvāne — zinoša un enerģiska speciāliste. Darba veterāne. Ilgus gadus kolektīva nostrādājušas Ausma Prisjagina, Genija Kudrjavceva, Bronislava Stepanova, Emīlija Madelāne, Valija Bokāne, Valentīna Ģerīna, Olga Aizpuriete. Pieredzējušas darbinieces ir Natālija Stoļerova, Līga Ārgule, Valentīna Daugule, Larisa Stepanova, Regīna Kornijenko. Kā re-

zdat — erudīts darba kolektīvs.

Turpmāk? Uzdevumi lieli. Pirmais — šogad aptiekā tiks veikts ēkas kapitālremonts. Katram skaidrs, ka šis periods nebūs viegls. Taču pēc tam jūtami uzlabosies darba apstākļi, iedzīvotāju apkalpošana.

ATTELA: (no kreisās) aptiekas vadītāja Elza Kalvāne sarunā ar farmaceiti Irinu Venslavu. (I. Venslava ir jaunā speciāliste, te strādā tikai otro gadu, taču paguvusi pierādīt, ka savu darbu prot un mīl.)

J. SILICKA teksts un foto

VELĒTĀJU ZINĀŠANAI

Latvijas PSR Augstākās Padomes deputāte MONIKA LITAU-NIECE (Riebiņu 260. vēlēšanu apgabals) pieņems apmeklētājus: 11. martā no plkst. 8.00 līdz 10.00 Stabulnieku ciema padomes izpildkomitejā, 11. martā no plkst. 16.00 līdz 18.00 (Galēnos), 18. martā no plkst. 16.00 līdz 18.00 (Silajānos), 25. martā no plkst. 14.00 līdz 16.00 (Preiļu ciema padomes izpildkomitejā), 25. martā no plkst. 16.00 līdz 18.00 (Riebiņos).

L. SILA

Sveicot sievieti, sveicot māti

5. martā rajona kultūras namā uz Starptautiskajai sievietes dienai veltītu sarīkojumu pulcējās rajona sievietes. Dažādu profesiju, dažādu gadagājumu pārstāves stāstīja par savu darbu, ģimenes dzīvi. Miera — galvenā priekšnoteikuma laimīgai ģimenes dzīvei, bērnu audzināšanai, darbam — tēma izskanēja PSKP XXVII kongresa delegātes Līvānu eksperimentālās bioloģiskās rūpnīcas brigādiertes B. Sproģes runā.

Nozīmīgs bija republikas sievietes konferences dalībnieces J. Eidukas sacītājs. Ar aplausiem klātesošie uzņēma desmit bērnu mātes V. Čermentieces no kolhoza «Zelta vārpa» stāstījumu par savas lielās ģimenes dzīvi, kā arī triju viņas bērnu

(Ivetas, Gatā, Anitas) dziesmā «Silla, jauka istabiņa» izteikto apsveikumu klātesošajiem.

Sievietes mūžs un dziesma — kurš cits kā viena no Saunas folkloras ansambļa dibinātājām (pārreizēja Neicenieku ģimenes ansambļa dalībniece) A. Kaža to varētu tik labi izstāstīt. Jāpiebilst, ka dienu iepriekš māmuļa bija atzīmējusi savu 85. dzimšanas dienu. Sieviete un sports — no šāda viedokļa uz sevi paskatīties aicināja PSRS sporta meistare ūdensslēpošanā D. Kokina.

Izskanēja Preiļu 2. bērnu dārza audzēkņu apsveikums, pēc tam — ansambļa «Optimisti» koncerts.

70

«C» sērijas lokomotīves fotoattēls, ko partijas veterāns Augusts Biezais saņēma jubilejā, atsaucot latviešu sarkanā strēlnieka atmiņā 1918. gada 10. marta ārkārtējos notikumus. Partijā viņš iestājās tieši pirms 70 gadiem. Speciālvilciena lokomotīves attēlu A. Biezais nosauca par visdārgāko dāvanu. Ar šo vilcieni KK(b)P CK un Padomju valdība no Petrogradas pārcēlās uz Maskavu.

Mēs, no boļševikiem izveidotās 1. latviešu komunistu vienības strēlnieki, apsargājām revolūcijas štābu Smolņijū, — atceras Augusts Biezais. — Mums uzticēja šajā braucienā vadīt V. I. Leninu. Stāvoklis bija sarežģīts, trauslains: pilsētā plosījās kontrrevolucionāru bandas un teroristi. Vladimirs Iljičs preču stacijā ieradās bez apsardzes, pats nesa čemodānus un neparko negribēja atdot tos mums. Vil-

Sagaidot Lielā Oktobra gadadienu

Ar speciālvilcieni

ciens devās ceļā naktī bez signāliem un ugunīm. Vairākas reizes mēs apstājāmies, izsūtījām izlūkus. 11. martā laimīgi ieradāmies Maskavā. Vēlāk es biju pārsteigts, uzzinot, ka, neraugoties ne uz ko, Lenins ceļā turpināja neatlaidīgi strādāt: viņš gatavoja rakstu «Mūsdienu galvenais uzdevums».

Kremlī es sākumā dežurēju pie Iljiča kabineta durvīm, apmeklēju arī viņa dzīvokli. Varu vēlreiz apliecināt: viņš bija ārkārtīgi vienkāršs cilvēks. Valdības vadītājs saņēma tādu pašu pārtikas devu kā mēs un vēl ar to cienāja delegācijas. Bet to, ko tās viņam dāvināja, viņš tūdaļ aizsūtīja bērnu namiem. Mēs darījām to pašu ar prēmijas devām, kuras saņēmām, kad ar troksni izgāzās Anģlijas sūtņa Lokarta mēģinājums uzpirkt latviešu strēlniekus.

Pēdējo reizi es redzēju revolūcijas vadoni, kad 1918. gada rudenī mūsu latviešu pulks devās uz fronti. Vladimirs Iljičs vēl nebija pilnīgi atveseļojies pēc aten-

tāta, kas tika izdarīts pret viņu, tomēr viņš ieradās mūs pavadīt.

Pilsoņu kara ceļi aizveda A. Biezo uz Kahovku un Perekopu. Kad nodibinājās miers, viņš apguva sen izraudzīto meža tehniķa specialitāti. Un atkal ķērās pie ieročiem, lai cīnītos pret fašistiem. Atbrīvotajā Latvijā viņš bija pagasta partijas organizators, stādīja mežus, veidoja pirmās mašīnu un traktoru stacijas un organizēja kolhozus. Līdz pat šai dienai viņš kalpo Oktobra idejām, cenšamies dot jaunatnei priekšstatu par Leninu — vadoni un cilvēku.

Ar lepnumu par veco gvardi A. Biezais pa televīziju vēroja PSKP CK ģenerālsekretāra M. Gorbačova tikšanos ar latviešu sarkanajiem strēlniekiem un no visas sirds domās novēlēja panākumus pārkārtošanās procesā, kas svarīguma ziņā ir līdzīgs revolūcijai.

V. RUDOJS,
korespondents

LATINFORM
Daugavpili

Parkārtošanās: strādnieku viedoklis

Kādi apstākļi, tāda kvalitāte

Jautājumi par produkcijas kvalitāti, par ražotā nodošanu un pieņemšanu pašlaik kļuvuši sevišķi aktuāli. Diemžēl reizumis šī problēma it kā pazūd liekvārdības un papīru plūdu rutīnā. Dažviet kvalitātes jautājumu risināšana vēl joprojām atstāta pašplūsmā. To uzskatāmi rāda stāvoklis, kāds izveidojies Līvānu stikla fabrikas 2. ceļā.

Liekas, visiem ir skaidrs, cik liela atbildība gulstas uz stikla kausētājiem. Galvenokārt no viņu uzmanības, centības un prasmes arī atkarīga stikla masas kvalitāte. Tas savukārt nosaka gatavās produkcijas kvalitāti. Un Līvānu stiklražošanā ražotā produkcija jau ilgāku laiku tiek vērtēta tikai pozitīvi. Taču prasības pieaug: kas šķita esam pietiekami labs, šodien vairs neapmierina. Jāpārkārtojas. Galvenokārt — tieši darba apstākļu ziņā.

Mūsaprāt, stikla kausētāji strādā nenormālos apstākļos. Nepareizi organizēts darbs (nerunājot nemaz par DZO) ievērojami ietekmē arī ražotās produkcijas kvalitāti. Piemēram, mums, stikla kausētājiem, kuri apkalpojam pirmo vannu krāsni, savu pamatuzdevumu vietā (kontrolēt krāšņu temperatūras režīmu un stikla kausēšanas procesu) nākas veikt daudzus un dažādus darbietēpi-

gus blakuspieņēmumus — strādāt apkopējas, transportētāja, krāšņkura darbu. Rezultātā tas atņem mums lielāko daļu darba laika. Bez tam — uzņēmuma administrācija ieviesusi šo tā saukto darbu apvienošanas kārtību bez mūsu piekrišanas. Pašsaprotami, ka šāda darba laika «pārslogošana» traucē kvalitatīvi veikt pamtdarbu — stikla kausēšanu. Tātad, dzenoties pēc liekas kapeikas, zaudējam rubli: ekonomējot palīgstrādnieku štatu vienības, upurējam produkcijas kvalitāti (šie zaudējumi rēķināmi jau tūkstošos, desmit tūkstošos rubļos). Šāda «saimniekošana» nav izdevīga ne valstij, ne arī mums, strādniekiem.

Vairākkārt esam izvirzījuši šos jautājumus apspriešanai ceĶa, fabrikas sapulcēs, esam uzrādījuši trūkumus minētajā darba organizācijas sistēmā. Mūs uzklaušija, mums piekrita, apsoliĶa kaut ko izmainīt, uzlabot, kaut ko pārkārtot. Taču vežums pat no vietas nav kustināts.

Visvairāk apbēdina, ka mūsu priekšlikumus par pašreizējās darba organizācijas pārkārtošanu nereti apstrīd tieši tie cilvēki, kuru dienesta pienākums ir mūs atbalstīt. Vēl sāpīgāk ir dzirdēt šādus mājienus: sak, ne jau kvalitāte jums rūp, vienkārši gribat izvairīties no darba. Fabrikas di-

rektora paziņojums ir visnotaļ atbalstāms: «Visas astoņas stundas garajai darba dienai jābūt maksimāli noslogotai, normēšana ir pierādījusi, ka stikla kausētāji var tikt galā ar darbu un dotos uzdevumus izpildīt» (no arodkomitejas 1986. gada 15. aprīļa sēdes protokolā). Mēs tam pilnīgi piekritām. Tikai — noslogotiem kādā darbā? Savā tiešajā vai ar varu uzspiestajā blakusdarbā? Jā, «dotos uzdevumus var izpildīt». Bet par kādu cenu? Atbilde ir viennozīmīga: par produkcijas kvalitātes cenu.

Vai ironija? Diemžēl rūgta. Un pašiem par sevi.

Pagājis gandrīz gads kopš tās arodkomitejas sēdes, kuras protokolā ierakstītas šādas rindas: «Darba organizācijas un darba algu daļai līdz 1. maijam izskatīt jautājumus par stikla kausētāju profesionālo meistarību, kategorijas maiņu un darba algu; novērst trūkumus stikla kausētāju darba vietās, pēc iespējam mehanizēt viņu darbu».

Diemžēl nekādas izmaiņas pie mums nav notikušas. Vai tā būtu pārkārtošanās?

Šī ir kvalitātes piegade. Tātad — labus izstrādājumus un jaunas kvalitātes arī domāšanā!

S. LITAUNIEKS, L. NAUMENKO, J. STEFANOVS, P. ČAUPOVS, stikla kausētāji

ANNA ZALANE ir fermas brigādiere kolhoza «Sarkanā ausma» slaucamo govju fermā «Anspoki». Te pagājušajā gadā no vienas govys ieguva 4766 kilogramus piena — uzvara rajona sociālistiskajā sacensībā (Latvijas brūnās šķirnes govju grupā). Panākums gūts, kaut šī ferma ir vecākā saimniecībā (te vēl nav ierīkots piena vads). Lopkopēji spējuši pārvarēt visas neērtības, guvuši skaistu darba uzvaru. Lielā loma veiksmes kaldināšanā, protams, fermas brigādiere prasmei organizēt darbu, strādāt ar cilvēkiem, rūpēties par kārtību un mājīgumu novietnē.

CILVĒKS un DARBS

GENEROZA KONDAVNIECE ir Rušonas padomju saimniecības labākā govju mehānizētās slaukšanas meistare. Un ne tikai — pagājušajā gadā viņa uzvarēja arī rajona sociālistiskajā sacensībā (visaugstākais izslaukums no Latvijas brūnās šķirnes govīm mūsu rajonā — 5157 kilogrami). G. Kondavniece aprūpē desmit brūnās. Tātad — liela grupa. Un tomēr pērn izslaukums kāpināts par 196 kilogramiem vidēji no govys.

Slāvējami, ka arī G. Kondavnieces bērni palikuši uzticīgi laukiem — dēls Evalds strādā sovhozā par mehāniķi, meita Nina strādā kolhozā Rēzeknes rajonā. Ne velti laudis runā: «Ja visi censtos tā, kā pūlas Generoza, tad nebūtu atpalikušu fermu, vāju saimniecību.»

Čaklās lopkopes redakcijas korespondents J. Silickis nofotografēja rajona darba pirmrindnieku VII salidojuma laikā.

Runāt ir labi, darīt — vēl labāk

Ritēja «Atklātās vēstules stunda». Saimniecības stūrītī, kur bija sapulcējušies visi piedalīties gribētāji, nevarēja atrast brīvu vietu. Apspriežamo jautājumu bija daudz, un plānotā stunda krietni vien «pastiepās» garumā. Sarunā piedalījās Rušonas padomju saimniecības vadītāji, ieskaitot direktoru V. Codaru, Preiļu starpkolhozu celtniecības organizācijas ražošanas un tehniskās nodaļas priekšnieks J. Binders un otru celtniecības iecirkņa priekšnieks V. Haritonovs, rajona patērētāju biedrības ikdienas pieprasījuma preču tirdzniecības apvienības direktore M. Bruģule, sadzīves pakalpojumu kombināta direktors V. Veļeckis. Daugavpils gāzes saimniecības starprajonu montāžas un ekspluatācijas pārvaldes Preiļu kantora priekšnieks A. Mihailovs.

Vai ir patīkami pēc darba atgriezties dzīvoklī, kurā ir auksti? Divu trīsstāvu dzīvojamu māju iedzīvotājus var saprast — ēkas uzceltas 1986. gada vasarā, bet normāli dzīvot nav iespējams. Tāpēc «Atklātās vēstules stunda» aizritēja, spriežot par to, kā stāvokli uzlabot. SCO pārstāvji (mājas cēlusi šī organizācija) J. Binders un V. Haritonovs sacīja: «Valnīga celtniecības industrija. Bauskas rajona rūpnīca «Vecumnieki» neievēro keramzītbetona plāksņu izgatavošanas tehnoloģijas noteikumus.» Tieši šīs plāksnes, kā uzsvēra abi celtnieki, izmantotas par sienām minētajām mājām.

Tomēr uzdosim dažus jautājumus arī Preiļu SCO vadītājiem. Kāpēc keramzītbetona plāksnes, kuras būtībā ir brāķis, atzināt par derīgām un izmantot celtniecībā? Kāpēc par to sāks runāt tikai tagad, kad mājas jau nodotas ekspluatācijā?

«Atklātās vēstules stundā» daudz jautājumu bija arī par bērnu darba celtniecības darbu kvalitāti. Tur sācis tecēt jautājums, grīdas ir nelīdzenas — bērni kļūp uz nekārtīgi izklātā linoleja. Cik ilgi mēs samierināsimies ar brāķi?

Pārkārtošanās prasa atbildību. Un ne tikai no celtniekiem. To pierādīja «Atklātās vēstules stunda» Rušonā, kad tika apspriesti citi jautājumi — apkalpošanas organizācijas, darba disciplīnas un citas problēmas. Ņemsim, piemēram, apgādi ar precēm. Jā, preču deficīts vēl ir jūtams, taču maizei, putraiņiem, piena produktiem, kulinārijas tau-

kiem un citiem pirmās nepieciešamības produktiem veikalos jābūt.

Cilvēki arī prasa, lai lauku veikali tiktu izremontēti. Atsevišķās vietās šādu remontu veic, citur vēl tikai plāno. Piemēram, Rušonas padomju saimniecībā veikalu remonts šogad vasarā. Rajona patērētāju biedrība risina arī jautājumu par kombinētās lopbarības pārdošanu uz vietas, turpat sovhozā.

Ne mazums problēmu ir arī sadzīves dienesta darbā. Tāpēc sadzīves pakalpojumu kombināta direktoram V. Veļeckim nācās atbildēt uz daudziem un dažādiem jautājumiem: kāpēc tiek pagarināti pasūtījumu saņemšanas termiņi veļas mazgātavā, kā organizēts piegriezēju darbs, kad... Rušonieši no sadzīves pakalpojumu kombināta darbiniekiem gaida lielāku pretimnākšanu un labāku apkalpošanu.

Un beidzot — galvenais. Rušonā organizētās «Atklātās vēstules stundas» dalībnieki norādīja, ka šādi izrunāšanās pasākumi kļuvuši jau samērā populāri, taču konkrētus darbus aizvien vēl neĶit. Viņi pamatoti prasīja, lai Rušonas ciema padomes izpildkomitejas un saimniecības vadītāji sastādītu uzskaitē ņemto priekšlikumu izpildes plānu, norādītu gan to īstenošanas termiņus, gan arī atbildīgos. Lai galu galā plānoto realizētu dzīvē. Tikai tad «Atklātās vēstules stunda» kļūs par sabiedriski nozīmīgu pasākumu. Nevis par vienkāršu parunāšanu «ķeksīša» dēļ.

A. ANDREJEVA,
ārstātā korespondente

Jauns automobilis „Zaporožec”

UKRAINAS PSR.

Jaunā automobīļa «ZAZ-1102» sēriju izlaidi šī gada ceturtajā ceturksnī uzsāks ražošanas apvienība «AutoZAZ». Šis automašīnas maksimālais ātrums — 140 kilometru stundā, degvielas patēriņš — vidēji 6,8 litri uz 100 ceļā kilometriem, dzinēja ar šķidro dzesētāju jauda — 51 zirgspēks. Automobīļa salons kļūvis daudz komfortablāks un krāšņāks.

ATTĒLĀ: jaunais vieglais automobīlis «Zaporožec».

TASS
fotohronika

SKOLU DZIVE

Abpusēji — ar ieinteresētību

Propagandistu seminārā, uz kuru Preiļos pulcējās pārstāvji no rajona skolām, saimniecībām, uzņēmumiem un citi, bija interesanta tikšanās ar laikraksta «Skolotāju Avīzi» redakcijas darbiniekiem.

Vēriģi un iedziļinoties, avīzes veidotāji vispirms uzklaušīja preliešus. Tautas izglītības nodaļas vadītājs J. Lazda ziņoja par skolu materiālo bāzi un perspektīvām, par profesionālās orientācijas darbu, skolotāju kadriem. To, kādu vēlētos redzēt «Skolotāju Avīzi», izteica Preiļu 1. vidusskolas ārpusklases darba organizatore R. Lustika, bet Līvānu 1. vidusskolas direktore A. Nikitova dalījās pieredzē, kā peda-

gogu kolektīvā, skolas dzīvē tiek ievadīti jaunie skolotāji. Lielu interesi izraisīja Rudzātu padomju saimniecības, kas ir bāzes uzņēmums Rudzētu vidusskolai, direktora L. Spūļa uzstāšanās. Viņš no saimniecības vadītāja pozīcijām vērtēja skolu reformā paredzētās darbuzdevības ieviešanas sarežģītumus. Vai tik strikti būtu jāpieturas pie atsevišķām instrukcijām darba vietu iekārtošanā un ik nedēļas obligāto stundu organizēšanā? Saimniecība daudz liet pretī savai skolai, ieinteresēta pati sev nodrošināt strādīgu jauno maiņu, bet dažādi ierobežojumi pašlaik vēl diezgan jūkami traucē darbuzdevības attīstību tā, lai apmierinātas pa-

liktu abas puses. Tāpēc arī viņa vēlējums žurnālistiem bija palīdzēt atrisināt jautājumu par lauku skolu specifikas ieviešanu, sagatavojot bērnu darba dzīvi.

Uzstājās arī mācību un ražošanas starpskolu kombināta direktore L. Sokolova.

Tikpat ieinteresēti auditorija uzklaušīja arī avīzes atbildīgā sekretāra A. Kundziņa, kultūras un vēstules nodaļas vadītājas T. Saiteres un komunistiskās audzināšanas nodaļas vadītājas L. Zīteres uzstāšanās.

Semināra dalībnieki izmantoja iespēju noskatīties Jauno Rīgas kinostudijas dokumentālo filmu «Val vieģli būt jaunam?».

L. SILA

Oktobrēni — Oktobra zemē

1987. gada seju un raksturu neapšaubāmi nosaka tas, kas mantots no aizvadītajiem gadiem. Soruden aprītēs Lielās Oktobra revolūcijas 70. gadadiena. Gadi ir mūsu draugi, kas palīdz kļūt aizvien dziļākiem, stiprākiem un bagātākiem.

Kopš pirmās skolas dienas, kopš iestāšanās oktobrēnu rindās tiek organizēts darbs pēc maršruta «Oktobrēni — Oktobra zemē» ieteikumiem. Oktobrēni skolās rīko dažādus konkursus, neklātieņu ceļojumus, spēles, viktorīnas un olimpiādes. Mācīties — tas nav viegls darbs, bet, krājot gudrības un apgūstot darba iemaņas, bērnos veidojas zinātkā-

res un darītgrības prieks, nepieņēmība un vīrišķība.

Februārī rajona skolu 2. un 3. klašu oktobrēni pulcēja Preiļu 1. vidusskolā uz izteiksmīgās runas konkursu «LOSR — 70 gadi». Oktobrēnu zīmējumi stāstīja par sava ciema, kolhoza, pilsētas izaugsmi padomju varas gados, bija izvērstā arī miera tēma. Bērni zīmējums izrādīja savu prieku par laimīgo bērību, kas rit zem mierīgām, saules apmirdzētām debesīm. Sevišķu uzmanību piesaistīja E. Kristovska, J. Jaudzema (Līvānu 1. vidusskola), M. Novikovas, K. Vainodes (Jersika), S. Spūles (Rudzēti), O. Tretjuka (Sīlukalna), I. Jurkja-

nes (Niedri), M. Laizānes (Dravnieki), J. Kancānes (Vārkava), A. Bilzēnas, S. Ancānes, I. Kokiņas (Preiļi) zīmējumi. Par mūsu tautas varonīgo pagātni un drošo nākamību, par to, lai baltie miera baloži vienmēr lidotu pār zemi, skanēja bērnu dzejoļi. Jāatzīmē, ka sevišķi tuva oktobrēniem ir J. Vanaga, A. Vējāna, V. Grenkova, D. Avotiņas un citu dzejnieku daiļrade. Izjusti, ar dziļu satura izpratni, pārliecību vārsmas skandēja Līvānu 1., Preiļu 1., Riebiņu vidusskolu, Sīlukalna astoņgadīgās skolas pārstāvji.

A. VILCANE, Preiļu 1. vidusskolas skolotāja

Mācības un rotaļa

Rīgas 7. vidusskola viena no pirmajām mūsu republikā sāka mācīt bērnus no sešu gadu vecuma. Šīs skolas skolotāji un pedagoģijas zinātniskās pētniecības institūta speciālisti sevišķu uzmanību veltīja uzdevumam sastādīt mācību programmas, izstrādāt didaktiskos materiālus un organizēt mācību procesu, no kura lielā

mērā ir atkarīga sekmīga materiāla apgušana. Piemēram, eksperimentālajā klasē Sarmāi Krivadei pasniegt mazajiem matemātiķu «palīdz» iemīļotais latviešu tautas pasakas varonis Sprīdītis. Bagātīgais uzskates materiāls un rotaļas elementi visvienkāršāko aritmētisko darbību apgušanā neļauj bērniem stundā garlaikoties.

Nemot vērā vecuma iepatnības, skolā lielu uzmanību velta vismazāko skolēnu fiziskajai audzināšanai. Sevišķi aizrautīgi un ātri palet nodarbības skolas peldbaseinā. Tās notiek pēc programmas, ko izstrādājis fiziskās kultūras skolotājs aspirants Andris Priekulis. Apmācība notiek rotaļas veidā. Piemēram, viņš dod uzdevumu nokert ūdenī bumbu, spēlēt «medniekus» ar vingrošanas apli vai skriet «sunišos» ūdenī. Mazie ātri pierod pie ūdens un nebaidās no tā, jo baseins nav dziļš, un pakāpeniski apgūst pirmās peldēšanas iemaņas.

Skolotājus, kas māca sešgadīgajiem paredzētajās klasēs, ir aizrāvis jaunais interesantais darbs, un viņi ar katru gadu pilnveido programmas un meklē visietilpīgākās un vispieejamākās mācību formas. Ar pārliecību var sacīt, ka eksperiments un meklējumi, kas sākas aptuveni pirms astoņiem gadiem, turpinās. Šajā mācību gadā pēc jaunām pilnveidotām programmām māca latviešu valodu un matemātiku.

ATTELA: kurš noķers?

I. KALNIŅA foto (LATINFORM)

SPORTA VĒSTURES LAPPUSES

Līvānu vieglatlēti gadu ritumā

PĒC Pirmā pasaules kara Latgalē bija trīs lielākie sporta centri: Daugavpils, Līvāni un Rēzekne.

Kā daudzi mēstini un pilsētas tālaika Latgalē, Līvāni iedzīvotāju struktūras ziņā bija internacionāla pilsēta (miešts). Šis apstāklis arī noteica sportistu sastāvu, sevišķi sporta spēļu komandās.

Sporta kontakti futbolā līvāniešiem ar Krustpils komandām jau ir bijuši vēl pirms Līvānu pilsētas sporta laukuma izbūves. Aktīvākie sākumā bija sporta biedrības «Hakoah» futbolisti. Bet jau tajā laikā pirmos panākumus guva arī vieglatlēti. (Vēlāk šis sporta veids Līvānos kļuvis par vienu no populārākajiem). 1931. gada pavasarī Krustpils novada Internālas sacīkstēs vieglatlētikā piedalījās arī līvānieši Alberts Ūbelis, kas toreiz mācījās Jēkabpils ģimnāzijā. Viņš uzvarēja trijās disciplīnās: augstlēkšanā (1,55 m), tāllēkšanā (5,52 m) un diska mēšanā (34,38 m).

Pēc Lielā Tēviņas kara A. Ūbelis bija Līvānu ekonomiskā tehnikuma direktors.

Pēc atkārtotiem lūgumiem, kurus pilsētas domei iesniedza Līvānu strādnieku sportisti, beidzot 1931. gadā tika ierādīts zemes gabals sporta laukuma celtniecībai. To uzcēla līdz vasaras sākumam (vieglatlētikas sektorus, futbola laukumu, solu rindas skatītājiem), un 4. jūnijā šeit notika pirmās oficiālās sacīkstes: futbolā Līvāni pārspēja Jēkabpili ar rezultātu 8:0. So spēli noskatījās ap 200 līvānieši.

Vieglatlēti sporta rīkus (lodes, diskus, šķēpus, barjeras) glabāja Eduarda Skrupska vienstāva mājiņā, pie paša sporta laukuma Uzvaras ielā. (Eduards Skrupskis un Pēteris Skrupskis ir bijušie Rīgas stiklinieki, stikla ražošanas aizsācēji Līvānos pēc kara, kad uzcēla jauno fabriku.)

Līvānu sporta dzīves aktivizēšanā līdz fašistiskajam apvērsumam vadošā loma bija sociāldemokrātu organizācijas «Strādnie-

ku sports un sargs» vietējā nodaļā. Tur darbojās arī vairāki kreisi noskaņoti darba jaunieši un iestājās vēl 10 citi puīši no Daugavas apgabala komjauniešu šūniņām, lai pārņemtu vadību. Revolucionārās kustības dalībnieks Alberts Rikšis savās atmiņās raksta: «Strādnieku sportistu vidū veicām izskaidrošanas darbu. Nodaļas vadības pārvēlēšanās Bruno Kalniņa uzticamos vīrus izbalsoja un ar lielu balsu vairākumu vadība ievēlēja kreisi noskaņotos cilvēkus. Tā mēs Līvānu «Strādnieku sports un sargs» nodaļā pārņēmām vadīšanu.»

Dažas nedēļas pēc sporta laukuma atklāšanas pilsētā notika arī pirmā plašākās sacensības ritenbraukšanā. Velosportisti veica distanci Līvāni — Jaunāmuiža — Jersika.

Par ceļojošo balvu cīnījās pilsētas šahisti.

Cik intensīva bijusi sporta sarakojumu programma, var secināt

(Nobeigums 4. lappusē.)

Profesionālā orientācija

Vīri rūdās karaskolās

Pateicoties Komunistiskās partijas rūpēm, mūsu Bruņotie Spēki var lepoties ar politiski nobriedušiem, padomju tautai un partijas idejām uzticīgiem, militāri un tehniski labi sagatavotiem virsniekiem. Ik gadus armija un flote papildinās ar vispusīgi izglītotiem, spējīgiem jauniem komandieriem, politdarbiniekiem, inženieriem, tehniķiem — militāro augstāko un vidējo mācību iestāžu absolventiem. Pašlaik mūsu plašās Dzimtenes dažādās vietās savu dienestu laiku aizvada mūsu rajona skolu absolventi — virsnieki J. Bogdanovičs, P. Novikovs, S. Harlamovs un citi.

Dzimtene uztic virsniekiem to, kas mūsu zemē tiek vērtēts kā visdārgākais — uztic cilvēkus, brīnišķīgo padomju jaunatni. Tieši virsnieka pienākums ir audzināt un apmācīt jauno paaudzi, bet bargajos kara gados — vest jaunos kareivjus kaujā.

Pašlaik Padomju Armijai un Jūras Kara Flotei tik nepieciešamie virsnieku kadri tiek sagatavoti PSRS Aizsardzības ministrijas militārajās mācību iestādēs. Komandierus, kā arī politiskos darbiniekus un inženiertehniskos kadrus augstākajās mācību iestādēs sagatavo 4 un 5 gadu laikā, bet vidējās tehniskajās skolās — 3 gadu laikā. Augsti kvalificēti virsnieki — speciālisti tiek sagatavoti politiskajās, tankistu, artilēristu, pretgaisa aizsardzības, aviācijas un citās karaskolās.

Paklausot sirds aicinājumam, kā arī dziļi izprotot Bruņoto Spēku virsnieka profesijas svarīgumu, daudzi jaunieši turpina apgūt zināšanas tieši augstākajās komandējošās sastāvā, politiskajās un tehniskajās karaskolās. Tie parasti ir paši aktīvākie, darbīgākie komjaunieši, kuri ar neloķāmu apņēmību apgūst sarežģīto un daudzveidīgo programmu visos mācību priekšmetos. Pēdējo piecu gadu laikā militārajās mācību iestādēs iestājušies 15 mūsu rajona vidusskolu un 58. profesionāli tehniskās vidusskolas absolventi (no tiem 10 jaunieši ir latviešu tautības pārstāvji).

Tie ir Preiļu 2. vidusskolas absolvents, Daugavpils Augstākās kara aviācijas inženieru skolas kursants G. Baženovs, bijušais Vārkavas vidusskolas audzēknis, Ačinskas kara aviācijas tehniskās skolas kursants J. Bekešs, Preiļu 1. vidusskolas absolvents, Ļeņingradas Augstākās sakaru inženieru karaskolas kursants I. Vjakse, Jaunaglonas 58. PTV bijušais audzēknis, Taškentas Augstākās komandējošās sastāva tankistu karaskolas kursants D. Sarkans un citi.

Lai kļūtu par labu, profesionāli meistarīgu virsnieku, jauniešiem jābūt mērķtiecīgam, noīektam, izturīgam, centīgam, prasīgam, apveltītam arī ar tādu rakstura īpašību kā darba mīlestība. Karaskolas, to profesori un pasniedzēji, kā arī tajās noteiktais dienas režīms palīdz jauniešiem ieaudzināt sevī visas minētās rakstura īpašības.

Augstākajās un vidējās militārajās mācību iestādēs tiek uzņemti visi jaunieši, kuriem ir atbilstošs veselības stāvoklis un zināšanas un kuri ir izturējuši iestājesāmenu konkursu.

Šajā nolūkā jaunieši var pieņemt rajona kara komisariātā līdz 30. martam. Nepieciešami šādi dokumenti: iesniegums, autobiogrāfija, darba vietas vai mācību iestādes iesniegts raksturojums, apliecības par vidējo izglītību kopija (izlaiduma klašu audzēkņi var uzrādīt attiecīgi 9. vai 10. klases liecību un liecību par izlaiduma klases (attiecīgi 10. vai 11. klases) trijiem ceturtkšņiem), dzimšanas apliecības kopija un četras fotokartītes, kuru izmērs 4,5 cm x 6 cm.

Iestājesāmenus militārajās mācību iestādēs pieņem eksaminācijas komisija, kuras sastāvā noteicis attiecīgās karaskolas priekšnieks. Iestājesāmenus var kārtot laikā no 5. jūlija līdz 5. augustam. Pirms iestājesāmeniem visiem kandidātiem jāiziet medicīniskā apskate.

Jaunieši, kuri stājas militārajās mācību iestādēs, kārtos šādus iestājesāmenus: matemātika (vārdos) un rakstos), fizika (vārdos), krievu valoda un literatūra (sacerējums).

Tiem, kuri grib iestāties politiskajās karaskolās, jākārtos šādi eksāmeni: PSRS vēsture, ģeogrāfija, matemātika (vārdos), krievu valoda un literatūra (sacerējums).

Bez tam tiek pārbaudīti arī kandidātu fiziskās sagatavotības līmenis GDA kompleksa ietvaros.

Tikai pēc eksāmenu, atestācijas un citu kandidātu raksturojošu dokumentu izskatīšanas, kā arī pēc sarunas ar pašu kandidātu, uzņemšanas komisija pieņem lēmumu par viņa ieskaitīšanu attiecīgās mācību iestādes kursantu skaitā.

Mūsu republikas jaunieši — latvieši, kuri sekmīgi nokārtojuši iestājesāmenus, tiek uzņemti ārpus konkursa.

Sīkāku informāciju par kārtību, kādā notiek uzņemšana militārajās mācību iestādēs, var saņemt rajona kara komisariātā.

V. BATIŠCEVS,

Preiļu rajona kara komisariāta nodaļas priekšnieks, majors

KULTURAS DZIVE

Lietišķās mākslas izstāde

Starptautiskās sievietes dienas priekšvakarā Līvānu eksperimentālajā māju būves kombinātā atklāja lietišķās mākslas darinājumu izstādi. Tās apmeklētāji ar interesi vēroja I. Ščotkinas, A. Caurkubulas, A. Antuzevičas, V. Nikitinas, S. Vilcānes, V. Smirnovas, J. Seibutes, N. Elstes adījumus, A. Kuzmenko, V. Serenko, N. Doņņikovas izšuvumus, I. Matrosova metālkalumus, K. Kazanceva darinājumus no koka.

Lietišķās mākslas skati atklāja uzņēmuma arodkomitejas priekšsēdētājs P. Vartminskis. Maksīniece M. Dubiņina darbu autoriem novēlēja radošus meklējumus un veiksmes arī turpmāk.

ATTELA: runā LEMBK arodkomitejas priekšsēdētājs P. Vartminskis.

O. DUBIŅINĀ teksts un foto

Valsts akadēmiskā horeogrāfiskā ansambļa «Berjocka» jauniešu grupas programmu visdrīzākajā laikā varēs noskatīties Voronežas, Kurskas, Belgorodas, Orlas, Tulas, Kalugas, Frunzes un Almaatas iedzīvotāji.

ATTEĻĀ: krievu tautas dejas — meiteņu rotaļa «Gulbītis».
TASS fotohronika

Uz veikalu — ar norēķinu čeku

Lai radītu iedzīvotājiem papildus ērtības, norēķini ar valsts un kooperatīvajiem tirdzniecības uzņēmumiem tiek veikti, izmantojot Valsts darba krājības norēķinu čekus.

Sis čeks ļauj ērtāk norēķināties par iegādātajām precēm. Tas ir naudas dokuments. Krājība var izdot čeku par summu no 200 līdz 10 000 rubļiem no tiem līdzekļiem, kas uzkrājušies noguldījumu veidā vai iemaksāti skaidrā naudā.

Norēķinu čekus izsniedz centrālās krājības, kā arī pirmās un otrās kategorijas krājības.

Personām, kuras saņem čeku par summu, kas nepārsniedz 5 000 rubļus, par katrām pilnām vai nepilnām 100 rubļiem jāiemaksā kasē piecas kapeikas. Ja čeka vērtība ir lielāka nekā 5 000 rubļu, iemaksas nav jāizdara.

Izmantojot norēķinu čeku, var

iepirkties jebkuras pilsētas vai rajona veikalā. Tā derīguma termiņš ir divi mēneši, neieskaitot izsniegšanas dienu.

Ja kopš čeka izsniegšanas dienas pagājuši ne vairāk kā trīs gadi, neizmantotu norēķina čeku īpašnieks var uzrādīt vai nu centrālajā krājībā, vai arī tās pakļautībā esošajā krājībā, kura šo čeku izsniegusi. Šī čeka naudas summu īpašnieks var noguldīt savā rēķina kontā vai arī saņemt visu skaidrā naudā.

Neizmantotu čeku pēc tā īpašnieka iesnieguma var apmaksāt arī jebkura cita rajona vai pilsētas centrālā krājība, taču tikai tadā gadījumā, ja tā saņem no šī čeka izdevības krājības telegrāfisku apstiprinājumu, ka konkrētais čeks nav pieteikts par pažadētu.

L. NEKRASOVA,

Preiļu 7585. centrālās krājības revidente — grāmatvede

Kaķim jau ir...

J. ZANDES foto

Līvānu vieglatlēti gadu ritumā

(Nobeigums. Sākums 3. lappusē.)

arī no tā, ka plaši sporta svētki jaunajā laukumā ir notikuši arī vēl rudenī — oktobrī. Tālaika populārākie atļēti — Jānis Balceris un A. Ūbelis — šo svētku veiksmīgākie dalībnieki. Jāpiebilst, ka savā pamatdisciplinā — tāllēkšanā — J. Balceris kļuva par vienu no spēcīgākajiem Līvāniem. Ar rezultātu 6,67 m viņš uzvarēja Latgales apgabala meistarsacīkstēs (otrs tāgāda labākais rezultāts Līvāniem.)

Interesanti, ka šo sporta svētku nobeigumā izrādīta jaunas, skaistas aktrises līvānietes, iestudētā luga. (Paies gadi, un augs jaunās mākslinieces talants — viņa kļūs Latvijas PSR Nopelniem bagātā skatuves māksliniece Ilga Zvanova.)

Pilsētas sporta laukums Uzvaras ielā ātri ieguva popularitāti, kļuva par daudzū sakīšu un sporta svētku norises vietu, kurp devās kā līvānieši, tā apkārtnējo pagastu ļaudis. Pati pilsētiņa jau bija kļuvusi par astoņu apkārtnējo pagastu tirdzniecības centru.

Toreiz uz sporta laukumu no Rīgas un Stacijas (tagad Komjaunatnes) ielu krustojuma soļoja aiz orķestra, svētku parādes solī — gan vietējie vieglatlēti, gan sportisti no Rīgas. Jēkabpils, Krustpils. Pļavinām.

Skatītājiem bija jāpērk ieejas biļetes.

Par startiem Līvānos un vietējas publikas atsaucību labas atmiņas palikušas «Universitātes Sporta» un citu klubu sporta veterāniem, kas trīsdesmitajos gados mērojuši tālo ceļu no Rīgas...

Pamatskolas sporta laukumā kāduziem notika daiļslidotāņu naraugdemonstrējumi ledusdejās. Tur ir rīkotas arī sacīkstes ātrslidošanā (ar parastajām un sacīkšu slidām.)

Dāžas sacensības vieglatlētiskā notikā kara gados. Izcēlās māsas Graudinas ar teicamiem sasniegumiem augstlēkšanā un pleicnā.

PSRS Nopelniem bagātais sporta meistars Pēteris Zeltiņš Līvānos savā jaunībā 10 000 m soloitumu veica 44 minūtēs 37 sekundēs, kas tolaik bija labākais sasniegums pasaulē.

Līvānu sporta laukumā ir startējuši arī Latvijas rekordisti kārtslēkšanā. 110 m barjerskrējienā un citi ievērojami vieglatlēti.

Pēc Lielā Tēvijas kara, kad sporta laukums jau bija sapos-

tiis, interese par «sporta karalieni» — vieglatlētiku — jaunatnē nerima. Dibināja pirmos fiziskās kultūras kolektīvus Līvānijā. Daugavpils aprīnī par vienu no spēcīgākajiem kļuva Līvānu ekonomiskā tehnikuma kolektīvs. Atsevišķi labi atļēti bija 1. vidusskola un kūdras fabrikā.

Aprīnka fizkultūriešu un sportistu aktīva sanāksmē Daugavpilī izvirzīja jautājumu par sporta biedrības «Spartaks» republikāniskā stadiona celtniecību Līvānos. Vēlāk iecerī tomēr nerealizēja, un gatavojoties Latgales apgabala meistarsacīkstēm, ekonomiskā tehnikuma audzēkņi meistarsacīkstēs sarīkoja pilsētas parkā, ierīkojot tur sektorus. Protams, ka sacensties varēja tikai sprinta skrējienos, lēkšanu un mešanu disciplīnās. Tomēr zīmīgi, ka Līvānu pilsētas un pagasta sportistus apgabala meistarsacīkstēs 1947. gadā (tās bija pirmās lielākās sacīkstes Latgalē pēc kara) reprezentēja ekonomiskā tehnikuma sportisti, kuru izlase gatavojās A. Ūbeļa vadībā. Pēc sacīkšu pirmās dienas līvānieši bija līderi, apstādot pat «profesionāļus» — Daugavpils Jaunatnes sporta skolas komandu! Pārvaru noturēt neizdevās, bet arī otrā vietā tik plaša konkurencē bija teicams sasniegums.

Labākie vieglatlēti pēc kara (1945. — 1950. g.) Līvānos bija Adolfs Saulītis, Jānis Smilgdrīvs, Juris Vaskinovičs. Bet nākamajos gados — Pēteris Svirksts un Jānis Prodiškis.

1947. gadā Rīgā A. Saulītis diska mešanā izcīnīja Latvijas PSR čempiona nosaukumu. Viņš bija arī lielisks volejbolists.

Līvānu 1. vidusskolas audzēkņi J. Smilgdrīvs lielāko uzvaru guva PSRS meistarsacīkstēs Kijevā, kur lodes grūšanā jauniešiem ieguva otro vietu. (Vēlāk viņš strādāja Līvānu rajona laikraksta «Uzvaras Ceļš» redakcijā, beidza pedagogisko institūtu.)

Vispusīgais sportists bija tehnikuma 1949. gada absolvents J. Vaskinovičs — vieglatlēts, slēpotāis, volejbolists. Rīgā, Latvijas PSR meistarsacīkstēs viņš ierindojās trešajā vietā 3 000 m šķēršļu skrējienā. Beidzīs LVFKI, strādā par skolotāju Latgalē.

Arī spēcīgākais šahists pēc Lielā Tēvijas kara bija tehnikumietis — Juris Kursītis. Viņš beidza Daugavpils Pedagoģisko institūtu.

Vieglatlētiskā piecdesmitajos gados novadā izvirzījās jauni

līderi — Līvānu 1. vidusskolas absolvents Pēteris Svirksts un Vanagu astoņgadīgās skolas skolotājs Jānis Prodiškis. Viņi bija arī vieni no labākajiem vieglatlētjiem Latvijā — sporta biedrībā «Vārpa». P. Svirksts, starp citu, pārstāvēja republiku starptautiskajās lauku jaunatnes sacīkstēs Bulgārijā un izcīnīja pirmo vietu diska mešanā.

J. Prodiška iemīļotākās disciplīnas bija tāllēkšana, trīssoļlēkšana un desmitcīņa. Viņš ir arī Vidusāzijas republiku spartakiādes uzvarētājs desmitcīņā un Uzbekijas PSR eksrekordists šajā disciplīnā. Latvijas «Vārpa» izlasē atļēts aizvien bija viens no visspēcīgākajiem.

So apskatu beidzot, vēl tikai jāpiebilst, ka cīņā par augstiem sasniegumiem sportā un savas meistarības pilnveidošanā, līvāniešiem nekad nav trūcis entuziasma. Atmiņā ir palikusi šāda tam posmam raksturīga epizode.

Draudzējāmieš ar kaimiņiem — Zemgales sportistiem. Uz sporta svētkiem mūs bija ielūguši Zasa (Jēkabpils aprīnī). Izbraucamās kravas automašīnā, bet ceļā tā sabojājās...

Ko darīt — zasiēši mūs gaidīs? Smilgdrīvu Janka (viņš bija mūsu līderis) uzsauca: «Zēni, aiz manis! Iesim kājam. Un ar dziesmu!»

Tā arī darījām. Bijām taču jauni un vingri. Ar tautas dziesmu arī iesolojām Zasa. Vieglatlētu cīņas jau bija beigušās, bet uz volejbola turnīru paspējām! (Zasiēši gandrīz neticēja, ka tā tālu ceļu esam atnākuši.)

«Sporta karalieni» mūsu novadā ir jauni apstākļi. Ar patiesu cieņu un atzinību sekojam to jauno vārpiešu startiem, kuri pārstāv Preiļu rajonu. Viņiem, talantīgākajiem, būtu sev jāizvirza visaugstākie mērķi. Treneri palīdzēs.

Ipašs lepnums un prieks par Līvānu jaunajiem solotājiem. Sie puīši ir pelnījuši, lai viņu startus novadnieki redzētu arī pašu jaunajā (vai rekonstruētajā) stadionā. Nevis tikai sporta līdzjutēji Rīgā un citur Latvijā.

Tās bagātās tradīcijas, kuru sākotne pirms 50 gadiem, ir tālāk jāattīsta. Līvānos, Preiļu novadā, vieglatlētika aizvien ir bijusi cienā turēta.

P. VILCANS

Redaktora v. P. FIZELIS

UZMANĪBU!

L. Paegles Valsts Valmieras drāmas teātris
14. martā plkst. 19.00

Preiļu kultūras namā viesojas ar jauniestudējumu

«JAUTRO PARADOKSU VAKARS».

(Izrāde divās daļās: «Mīlestība no pirmā acu uzmetiena», «Lielais detektīvs».)

PIEZĪME: derīgas biļetes, kas iegādātas uz izrādi «Sievu kari ar Belcebulu».

RIGAS CEĻOJUMU UN EKSKURSIJU BIROJS

lūdz apmeklēt

tūrisma ceļazīmju gadatirgu

šī gada 11. un 12. aprīlī no plkst. 10.00 līdz 16.00.

Gadatirgus notiks Rīgā, P. Stučkas ielā 2 a, Latvijas PSR Centrālajā autotransporta un šoseju strādnieku klubā.

Ceļazīmes pārdos gan par skaidru naudu, gan uz pārskaitījumu. Jūsu izvēlei — ceļojums uz jebkuru vietu Padomju Savienībā. Uz tikšanās gadatirgū!

PREIĻU RAJONA PATERETAJU BIEDRĪBAS SAGĀDES KANTORIS

ar Preiļu kooperatīvā universālveikala apmaiņas veikala starpniecību pārdod paaugstināta pieprasījuma preces apmaiņā pret zemāk minētajām izejvielām:

autoriepas 6,15 x 13 «Zigulim» 21013, 21011, 2101,

autoriepas 175/70 R 13 «Zigulim» 2105, 2107,

autoriepas 6,45 x 13 «Moskvīcam»,

autoriepas 520 x 13 «Zaporožecam»,

autoriepas 165/80 R 13 «Lukss»,

autoriepas 590 x 13 LUAZ.

Kopā 320 autoriepas. Lai saņemtu vienu autoriepu, jānodod pēc izvēles:

a) kārklu mizas — 100 kg,

b) krāsainie sadzīves metāllūžņi — 50 kg,

c) melnie sadzīves metāllūžņi — 500 kg.

Sagādes kantoris slēdz līgumus ar iedzīvotājiem par iepriekš minēto izejvielu nodošanu laikā no 1987. gada 1. marta līdz 1. septembrim un izsniedz preces augu gadu.

PIEŅEMAM PASOTĪJUMUS

krāšņu apvalku, skārda cauruļu un ūdens notekcauruļu, kā arī citu lietu izgatavošanai no skārda.

Pasūtījumus pieņem kombināta mēbeļu ražošanas cehā Preiļos, Padomju Armijas ielā 44. Izziņas pa telefoniem 22187 vai 21298.

Preiļu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta administrācija

PĀRDOD labu slaucamu (2. laktācijas) govī Pelēcos. Zvanīt dienā pa telefonu 55716, vakarā — 55755.

Tavā elpā, mierinoši siltā, Verbūt gaistu vientulības sniegs, Bet tu klusē. Nakts un pelēks smiltājs

Reliz ikkatrā sirdij mieru sniegs. (E. Drēziņš)

Izsakām dziļu līdzjūtību pierīgajiem, JEZUPATI PĒTROVSKU smiltajā izvadot.

Druvu fermas kolektīvs

Gana strādāts, gana iets, Tā bij mana darba dziesma, Sīs ir mana mūža riets.

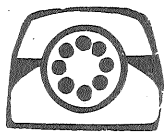
(I. Lasmanis)

Izsakām dziļu līdzjūtību pierīgajiem, ZOLI VAIVODI smiltajā izvadot.

Oškalna kolhoza kolektīvs

Laikraksts «Lenina Karogs» iznāk otrdienās, ceturtdienās, sestdienās latviešu un krievu val.

«Ленина Карогс» («Ленинские знамя»), Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. М. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1. TĀLRUNĪ: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, sekretariāts — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, kultūras un sporta nodaļas — 21759, partijas dzīves, skolu un vēstulju nodaļas — 21996, vietējo padomju darba, rūpniecības un celtniecības nodaļas — 22203, fotoķorrespondents — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Tir. 13 727 eks. (latv. val. 9 807 eks., krievu val. 3 920 eks.).

1. nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums. Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpilī, Valkas ielā 1. Indekss 68169. Pas. 361.